

Vergaderjaar 2014–2015

19 637

Vreemdelingenbeleid

Nr. 1926

BRIEF VAN DE STAATSSECRETARIS VAN VEILIGHEID EN JUSTITIE

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 20 november 2014

Tijdens het wetgevingsoverleg over het Onderdeel Jeugdzorg en aanverwante zaken van de begrotingen Volksgezondheid Welzijn en Sport (VWS) en Veiligheid en Justitie (VenJ) 2015 heb ik uw Kamer toegezegd schriftelijk te reageren op de vraag of er een noodzaak is om een aparte grondslag te creëren in de Vreemdelingenwet voor het toekennen van een vergunning in het belang van het kind (Kamerstuk 34 000 XVI, nr. 83). Hierbij doe ik die toezegging gestand.

Het Nederlandse toelatingsbeleid houdt in belangrijke mate rekening met de positie van minderjarigen (zowel in gezinsverband als voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen), waarmee onder meer recht gedaan wordt aan het Kinderrechtenverdrag (IVRK). In zowel de asielprocedure als reguliere toelatingsprocedures heeft het belang van het kind een duidelijke plaats en dit komt op veel plaatsen tot uitdrukking. De beschermingsbehoefte van kinderen wordt op zorgvuldige wijze getoetst, in conformiteit met het EU-recht en de verplichtingen van het Vluchtelingenverdrag, het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het IVRK. Voorts wijs ik op de kind-specifieke procedurele waarborgen, zoals het verlenen van opvang, onderwijs, sociale voorzieningen en medische zorg en behoud van de eenheid van het gezin.

Ook bij het terugkeerproces wordt rekening gehouden met de belangen van minderjarigen. Zo wordt onder meer belang gehecht aan het feit dat van alleenstaande minderjarige vreemdelingen (amv's) niet dezelfde mate van eigen initiatief en verantwoordelijkheid mag worden verwacht als van meerderjarigen. Tevens wijs ik u er op dat met de Regeling Langdurig in Nederland Verblijvende Kinderen (*het kinderpardon*) een objectieve maatstaf is geïntroduceerd om kinderen onder voorwaarden op basis van hun langdurige verblijf in Nederland, een verblijfsvergunning toe te kennen. Ik meen dan ook dat op verschillende manieren, en daarmee voldoende, rekening wordt gehouden met het belang van het kind in het toelatingsbeleid.

Het migratierecht dient er niet toe ontplooiingsmogelijkheden te waarborgen, hoezeer een ieder ook gegund. Dit is ook niet wat het IVRK van ons vraagt. Als na een zorgvuldige procedure en toetsing door de rechter een verblijfsaanvraag wordt afgewezen dient de vreemdeling Nederland te verlaten. Bij terugkeer naar het land van herkomst zullen afgewezen vreemdelingen en hun kinderen zich weer moeten aanpassen aan de samenleving in het herkomstland. Voor een deel van hen zal dit beperkingen met zich meebrengen in de mate waarin zij zich bij terugkeer kunnen bewegen, uiten en ontplooien, in vergelijking met de Nederlandse situatie. Hoewel deze beperkingen door velen in de Nederlandse samenleving terecht als ingrijpend worden gezien, vormen deze beperkingen op zichzelf onvoldoende grond om betrokkenen in het bezit te stellen van een verblijfvergunning. Beperkingen in de mogelijkheid tot ontwikkeling of ontplooiing bij terugkeer vormen in beginsel niet voldoende grond voor vreemdelingrechtelijke bescherming.

Indien de belangen van het kind zodanig zwaar wegen dat hierin grond is gelegen om tot verblijfsaanvaarding over te gaan, is het thans reeds mogelijk om een verblijfsvergunning te verlenen. Ik zie in aanvulling op het bovenstaande dan ook geen noodzaak om de belangen van kinderen als zelfstandig toelatingscriterium binnen het vreemdelingenbeleid op te nemen. Ook zou dit niet werkbaar zijn, zonder dat dit ertoe zou kunnen leiden dat de belangen van kinderen juist geschaad worden doordat zij instrumenteel worden in het verkrijgen van een verblijfsvergunning door ouders.

De Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,
F. Teeven